

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci și cinci

Dezvăluirea tapiseriei profetice: Revelația lui Gabriel dată lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-19

Gabriel a venit la Daniel după ce ajunsese să înțeleagă cei șaptezeci de ani ai robiei din profeția lui Ieremia și jurământul și blestemul lui Moise.

În anul întâi al domniei lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți numărul anilor, despre care a venit cuvântul Domnului către Ieremia, prorocul, că avea să împlinească șaptezeci de ani în pustiirile Ierusalimului. ... Da, tot Israelul a încălcat legea Ta, chiar îndepărtându-se, pentru ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea blestemul s-a revărsat asupra noastră și jurământul care este scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva Lui. Și El a adevărit cuvintele Sale, pe care le-a rostit împotriva noastră și împotriva judecătorilor noștri care ne-au judecat, aducând asupra noastră un mare rău: căci sub tot cerul nu s-a făcut ceea ce s-a făcut asupra Ierusalimului. După cum este scris în legea lui Moise, tot acest rău a venit asupra noastră; și totuși nu ne-am adus rugăciunea înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, ca să ne întoarcem de la nelegiuirile noastre și să înțelegem adevărul Tău. De aceea Domnul a vegheat asupra răului și l-a adus asupra noastră; căci Domnul, Dumnezeul nostru, este drept în toate lucrările Sale pe care le face; căci n-am ascultat de glasul Lui. Daniel 9:2, 11-14.

Cuvântul pe care l-a folosit Daniel, tradus prin «jurământul», este același cuvânt pe care l-a folosit Moise, tradus prin «de șapte ori», în Levitic 26. Sora White ne informează că, în capitolul nouă, Daniel căuta să înțeleagă relația dintre perioada de șaptezeci de ani a lui Ieremia și perioada de două mii trei sute de ani. I se poruncise lui Gabriel, în capitolul opt, să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia celor două mii trei sute de zile, iar Gabriel își încheie lucrarea când se întoarce în capitolul nouă și îi spune lui Daniel să le separe în minte pe cele două vedenii care au constituit tema capitolelor șapte, opt și, de asemenea, nouă. Aceste două vedenii sunt tema «sporirii cunoștinței» care a fost dezpecetluită în 1798.

Cei șaptezeci de ani ai lui Ieremia și „blestemul” lui Moise sunt amândouă simboluri ale „celor șapte vremuri”, așa cum sunt reprezentate de „jurământul” lui Moise, dar Gabriel urmează să prezinte împărțirea perioadei de două mii trei sute de ani. Aceasta poate fi împărțită corect numai atunci când se face o delimitare corectă între viziunea ("chazon") a călcării în picioare și viziunea ("mareh") a arătării. Gabriel a început prin a indica faptul că evreilor le-a fost acordată o perioadă de probă de patru sute nouăzeci de ani. Acea perioadă era identică cu perioada de patru sute nouăzeci de ani de răzvrătire care produsese cei șaptezeci de ani de captivitate.

Cuvântul „hotărât” din versetul douăzeci și patru se referă la perioada de la promulgarea celui de-al treilea decret, în 457 î.Hr., până la lapidarea lui Ștefan, în 34 d.Hr., dar cuvântul „hotărât” din versetele douăzeci și șase și douăzeci și șapte identifică puterile pustiitoare ale păgânismului și ale papalității.

Și după șaiszeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit, dar nu pentru Sine; iar poporul căpeteniei care va veni va nimici cetatea și sanctuarul; și sfârșitul va veni ca printr-un potop, și până la sfârșitul războiului sunt hotărâte pustiiri. El va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; și la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și prinosul; și, din pricina întinderii urâciunilor, o va face pustie, până la nimicirea desăvârșită, și ceea ce a fost hotărât se va vărsa peste cel pustiit. Daniel 9:26, 27.

Gabriel îl informează pe Daniel că „după” ce „Mesia” a fost „stârpit”, „poporul căpeteniei care va veni va nimici cetatea și sanctuarul”. Roma păgână a distrus „cetatea și sanctuarul” în asediul care a durat exact trei ani și jumătate, din anul 66 până în 70 d.Hr. Gabriel arată că „sfârșitul războiului” va fi „cu un potop” și că războiul va consta în „pustiiri”. Războiul care a fost dus împotriva Ierusalimului și a sanctuarului a fost călcarea în picioare săvârșită de păgânism și papalism. Puterea păgână care avea să distrugă Ierusalimul la început a fost Babilonul, dar puterea păgână care avea să-l distrugă după ce Mesia a fost răstignit a fost Roma păgână. Însă războiul împotriva sanctuarului și a oștirii a fost purtat de două puteri pustiitoare, iar a doua dintre cele două puteri pustiitoare, în Scripturi, este papalitatea.

Papalitatea este puterea reprezentată drept „biciul năvălitor”; ea este puterea din versetul al patruzecilea al capitolului unsprezece din Daniel, care „se revarsă și trece peste”. Călcarea în picioare a Ierusalimului, care a început cu Babilonul și a continuat cu națiunea de fier ce rostea enigme întunecate, așa cum este reprezentată de Moise în Deuteronom, a fost urmată de papalitate. Până la sfârșitul călcării în picioare, „pustiirile” au fost „hotărâte”. În versetul al douăzeci și șaptelea, Hristos confirmă legământul cu mulți pentru o săptămână. La mijlocul acelei săptămâni, sistemul jertfelor pământesc avea să înceteze, pe când Hristos își începea slujirea Sa arhierască în sanctuarul din cer. Din pricina neascultării iudeilor în timpul de probă care le fusese delimitat, sanctuarul și cetatea aveau să fie din nou pustiite.

Versetul spune: „din pricina răspândirii urâciunilor el o va pustii, chiar până la consumare, și ceea ce este hotărât se va vărsa peste cel pustiit.” Când iudeii și-au umplut în cele din urmă cupa timpului lor de probă până la plinătate, cetatea și sanctuarul aveau să fie pustiite până la sfârșitul războiului. La „consumarea” călcării în picioare, în 1798, fusese „hotărât” ca papalitatea să primească o rană de moarte. Atunci cetatea și sanctuarul urmau să fie restaurate și rezidite, așa cum a fost tipificat când iudeii au ieșit din Babilonul literal sub cele trei decrete.

Până la încheierea aceluia război, Ierusalimul avea să fie călcat în picioare de puterea papală. Perioadele profetice care constituie segmentele distincte ale celor două mii trei sute de ani pot fi înțelese corect numai atunci când este înțeleasă relația viziunii privind călcarea în picioare din cei șaptezeci de ani cu viziunea restaurării sanctuarului și a oștirii. A respinge viziunea împrăștierii blestemului lui Moise înseamnă a respinge viziunea adunării. Viziunea celor șaptezeci de ani este viziunea împrăștierii. Viziunea celor două mii trei sute de ani este viziunea adunării. Viziunea celor șaptezeci de ani este viziunea "chazon" a împrăștierii, iar viziunea celor două mii trei sute de ani este viziunea "mareh" a adunării.

Așadar, ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă. Marcu 10:9.

Cele două viziuni au fost împreunate în mod profetic, iar a o respinge pe una înseamnă a le respinge pe amândouă. Acest fapt arată că, în ciuda faptului că Adventismul pretinde că susține profetația celor două mii trei sute de ani, el a respins stâlpul central al Adventismului, la fel de sigur cum a respins «cele șapte vremi» în 1863. Nu au mărturisit oare evreii că păzesc legea lui Dumnezeu? Nu a mărturisit oare vechiul Israel că Îl așteaptă pe Mesia? Mărturisirea este lipsită de sens dacă nu este conformă cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Milleriții au identificat în cele din urmă data de 22 octombrie 1844 drept încheierea perioadei de două mii trei sute de zile, însă înțelegerea lor era limitată. Abia după Marea Dezamăgire a venit lumină cu privire la sanctuarul ceresc și la apariția lui Hristos în Sfânta Sfintelor în acea zi. Abia după aceea dată au văzut solia îngerului al treilea și legea lui Dumnezeu.

Domnul a intenționat să sporească lumina profetică asociată celor două mii trei sute de ani și, în 1856, El a deschis ușa către lumină suplimentară, iar în următorii șapte ani adventismul a închis acea ușă. Abia după 11 septembrie 2001, Domnul i-a călăuzit pe studenții profetației înapoi la articolele lui Hiram Edson, iar lumina celor „șapte vremi” a început din nou să sporească.

Refuzând să vadă legătura dintre profetația celor două mii trei sute de ani și profetația celor două mii cinci sute douăzeci de ani, Adventismul a ajuns să înțeleagă 22 octombrie 1844 într-o manieră trunchiată și incompletă.

Odată ce S. S. Snow a stabilit definitiv data răstignirii, data de 22 octombrie 1844 a fost determinată.

Să știi, deci, și să înțelegi că, de la ieșirea poruncii de a restaura și a zidi Ierusalimul până la Mesia, Voievodul, vor fi șapte săptămâni și șizeci și două de săptămâni; ulița va fi zidită din nou și zidul, chiar în vremuri de strâmtorare. Iar după șizeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit, dar nu pentru Sine; și poporul voievodului care va veni va nimici cetatea și sanctuarul; și sfârșitul ei va veni ca un potop, și până la sfârșitul războiului pustiiri sunt hotărâte. El va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; și, la mijlocul săptămânii, va face să înceteze jertfa și ofranda; și, din pricina răspândirii urâciunilor, va face pustiire până la sfârșitul hotărât, iar ceea ce este hotărât va fi vărsat peste cel pustiit. Daniel 9:25-27.

Milleriții au recunoscut data corectă a răstignirii, iar apoi a fost identificat sfârșitul perioadei de două mii trei sute de ani. „Stârpirea lui Mesia”, „la mijlocul săptămânii”, în care Hristos a confirmat „legământul”, din pricina faptului că iudeii își umpluseră până la vârf cupa timpului de probă, lucru reprezentat de „răspândirea Urâciunilor”, a fost, de asemenea, identificată. Crucea a devenit reperul istoric esențial în recunoașterea soliei Strigătului de la miezul nopții.

În ciuda luminii cuprinse în versete, lumină care a produs o manifestare atât de puternică a puterii lui Dumnezeu, milleriții nu au ajuns niciodată la o înțelegere a acelor versete, înțelegere exprimată în dorința lui Daniel de a înțelege legătura dintre cele două viziuni. Săptămâna în care Hristos a întărit legământul a fost împărțită în două perioade, pe care Sora White le-a identificat ulterior ca reprezentând lucrarea personală a lui Hristos de trei ani și jumătate, urmată de lucrarea Sa reprezentată de ucenici. Ei au văzut că reperul istoric al crucii a devenit ancora pentru stabilirea

datei de 22 octombrie 1844, dar nu au văzut că acesta reprezenta, de asemenea, centrul a două perioade identice de trei ani și jumătate și, astfel, reprezenta „cele șapte vremi”, pe care Dumnezeu, prin Moise, le-a numit „cearta legământului Său”.

Atunci și Eu voi umbla împotriva voastră și vă voi pedepsi încă de șapte ori pentru păcatele voastre. Voi aduce peste voi sabia, care va răzbuna legământul Meu; și când vă veți strânge în cetățile voastre, voi trimite ciurma în mijlocul vostru; și veți fi dați în mâna vrăjmașului.
Leviticul 26:24, 25.

Când Hristos întărea legământul cu mulți, era vorba despre legământul în privința căruia El avea o pricină împotriva iudeilor neascultători. „Cearța legământului Său” a început în anul 723 î.Hr., când asirienii au dus în robie regatul de nord, iar apoi, timp de o mie două sute șizeci de zile profetice, păgânismul a călcat în picioare Israelul după literă. Acea călcare în picioare a fost urmată de alte o mie două sute șizeci de zile profetice, în care papalismul a călcat în picioare Israelul spiritual.

Săptămâna profetică în care Hristos a întărit legământul, în împlinirea viziunii de două mii trei sute de ani, a reprezentat, totodată, viziunea de două mii cinci sute douăzeci de ani. Milleriții au înțeles îndeajuns din profetia celor două mii trei sute de ani pentru a proclama corect mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, dar au ales să respingă o parte din lumina pe care interpretarea lui Gabriel din capitolul al nouălea era menită să o transmită.

Gabriel îl instruisese pe Daniel să deosebească în mod corect (să le separe mental) cele două viziuni, reprezentate ca „chestiune” și „viziune”, iar, în împlinirea aceluia sfat, Sora White ne informează că aceasta a fost chiar povara lui Daniel, în timp ce căuta să înțeleagă relația dintre cele șizeci de săptămâni (un simbol al „de șapte ori”) și cele două mii trei sute de ani.

Respingerea, de către adventism, a „celor șapte vremi” i-a situat într-o poziție în care nu puteau să înțeleagă că prima perioadă de patru sute nouăzeci de ani, care a fost tăiată din cei două mii trei sute de ani, reprezenta răzvrătirea împotriva legământului pe care Moise o identifică drept „cearta legământului Său”.

Ei au fost, de asemenea, împiedicați să recunoască faptul că răstignirea la jumătatea săptămânii a făcut mai mult decât să indice pur și simplu data, căci ea a identificat chiar centrul pricinii lui Hristos cu neascultarea lui Israel cu privire la sângele legământului. Ei erau orbi față de faptul că sângele vărsat pentru mulți la cruce, care confirma legământul Său, confirma de asemenea legământul stipulat în Leviticul douăzeci și cinci și douăzeci și șase.

Israelul din vechime și-a asumat un legământ, pe care l-a definit prin propria proclamație: «Toate câte a zis Domnul, le vom face», fără să-și dea deloc seama că legământul pe care Hristos îl oferea cerea ca legea Lui să fie scrisă în inimă. Definiția fariseică a termenilor legământului i-a împiedicat să înțeleagă și să primească adevăratul legământ.

Israelul modern a definit sângele crucii la jumătatea săptămânii în termeni ce pricinuesc Israelului modern aceeași orbire care a fost asupra Israelului din vechime, când l-au respins pe Mesia și au proclamat că nu au alt împărat decât Cezarul.

Israelul modern este orb față de faptul că istoria pe care Gabriel i-a conturat-o lui Daniel nu cuprinde doar întărirea legământului, ci și împrăștierea adusă asupra celor care resping acel legământ, căci versetele indică faptul că Roma păgână (căpetenia care avea să vină) avea să distrugă cetatea și sanctuarul și că, până la sfârșitul războiului (care a călcat în picioare sanctuarul și oștirea), „pustiiri”, la numărul plural, au fost hotărâte.

În istoria în care Hristos Și-a vărsat sângele pentru a confirma legământul cu mulți, cele două puteri pustiitoare ale Romei păgâne și papale sunt identificate în mod specific. Sângele vărsat pe cruce este ceea ce Hristos aduce în sanctuarul ceresc și este un simbol al lucrării Sale, așa cum este aceasta reprezentată de viziunea "mareh" a celor două mii trei sute de ani. Acea istorie este împletită cu istoria viziunii "chazon" de două mii cinci sute douăzeci de ani, așa cum este ea reprezentată de cele două puteri pustiitoare care aveau să calce în picioare sanctuarul și oștirea.

Adevărurile care erau reprezentate în visul lui Miller ca nestemate străluceau la fel de puternic ca soarele, dar erau incomplete. În zilele din urmă, când Strigătul de la miezul nopții este repetat întocmai, după literă, aceleași nestemate vor fi aruncate în noua, mai mare casetă de către "Omul cu peria de gunoi", și atunci vor străluci de zece ori mai puternic decât au strălucit inițial. Ele devin testul mesajului final al Strigătului de la miezul nopții. Aceste nestemate au fost identificate în mod specific de către cei doi martori profețiți de Habacuc, și anume niște table. Când cele două table, adică diagramele pionierilor din 1843 și 1850, sunt așezate una peste alta "linie după linie", nestematele lui Miller sunt identificate în mod specific, iar prin aceasta acele nestemate reprezintă mesajul final al Strigătului de la miezul nopții.

Cele mai multe dintre adevărurile de pe cele două planșe ilustrează profeții care au fost împlinite înainte de 1844, cum ar fi identificarea fiarelor din Daniel, capitolele 7 și 8. Chipul din Daniel, capitolul 2, este reprezentat. Disputa dacă Roma sau Antioh Epifanes este cea care statornicește vedenia se află acolo. Prima dezamăgire și timpul de întârziere din Habacuc și al celor zece fecioare sunt acolo. Sosirea celui de-al treilea înger este acolo, la fel și sanctuarul ceresc. «Necurmatul», ca simbol al păgânismului, este acolo. Și, desigur, cele trei «Vai» ale Islamului se află acolo. Când sunt aduse împreună, planșele reprezintă o ilustrare a «sporirii cunoașterii» care are loc atunci când Leul din semniția lui Iuda desigilează un adevăr profetic.

Pe măsură ce încheiem studiul nostru asupra vedeniei de la râul Ulai, ca simbol al cunoașterii profetice care a fost dezpecetluită la vremea sfârșitului, în 1798, și care a crescut până la a constitui nestematele din noua casetă, mai mare, din visul lui William Miller, vom reexamina adevărurile millerite care au rămas incomplete în istoria lor. Unele au rămas într-o stare incompletă din pricina epocii istorice în care trăiau milleriții, iar altele au rămas incomplete din pricina neascultării celor care au refuzat să țină pasul cu lumina în creștere a celui de-al treilea înger.

Vom continua cu acestea în articolul următor.

Cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu un mesaj nu sunt decât oameni, dar care este caracterul mesajului pe care îl aduc? Vei îndrăzni, pentru că Dumnezeu nu te-a consultat cu privire la ceea ce ar fi de preferat, să te întorci de la avertizări sau să le iei în ușor? Dumnezeu cheamă oameni care vor vorbi, care vor striga cu tărie și nu vor cruța. Dumnezeu Și-a ridicat solii ca să

facă lucrarea Sa pentru vremea aceasta. Unii s-au întors de la mesajul neprihăririi lui Hristos ca să-i critice pe oameni și imperfecțiunile lor, pentru că ei nu rostesc mesajul adevărului cu toată grația și rafinamentul de dorit. Au prea mult zel, sunt prea stăruitori, vorbesc cu prea multă categoricitate, iar mesajul care ar aduce vindecare și viață și mângâiere multor suflete ostenite și asuprite este, într-o anumită măsură, exclus; căci tocmai în aceeași măsură în care oamenii de influență își închid inimile și își așază propria voință în opoziție față de ceea ce a spus Dumnezeu, tot pe atât vor căuta să ia raza de lumină de la aceia care au tânjit și s-au rugat pentru lumină și pentru putere dătătoare de viață. Hristos a consemnat toate cuvintele grele, trufașe, batjocoritoare rostite împotriva slujitorilor Săi ca împotriva Sa.

Solia celui de-al treilea înger nu va fi înțeleasă; lumina care va lumina pământul cu slava sa va fi numită o lumină falsă de către cei care refuză să umble în slava ei progresivă. Lucrarea care s-ar fi putut face va rămâne nefăcută de către cei ce resping adevărul, din pricina necredinței lor. Vă rugăm stăruitor, voi care vă împotriviți luminii adevărului, să vă dați la o parte din calea poporului lui Dumnezeu. Lăsați ca lumina trimisă din Cer să strălucească asupra lor în raze limpezi și statornice. Dumnezeu vă socotește, pe voi cărora v-a venit această lumină, răspunzători pentru felul în care o folosiți. Cei ce nu vor să asculte vor fi trași la răspundere; căci adevărul le-a fost adus la îndemână, dar au disprețuit ocaziile și privilegiile. Solii purtând acreditările divine au fost trimise poporului lui Dumnezeu; slava, maiestatea, neprihănirea lui Hristos, pline de bunătate și de adevăr, au fost prezentate; plinătatea Dumnezeirii în Isus Hristos a fost înfățișată în mijlocul nostru cu frumusețe și farmec, spre a încânta pe toți aceia ale căror inimi nu erau închise de prejudecată. Știm că Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru. Am văzut suflete întorcându-se de la păcat la neprihănire. Am văzut credința reînviată în inimile celor cu inima zdrobită. Vom fi noi asemenea leproșilor care au fost curățiți și au mers pe drumul lor, iar numai unul s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu? Mai bine să vorbim despre bunătatea Lui și să-L lăudăm pe Dumnezeu cu inima, cu pana și cu glasul. Review and Herald, 27 mai 1890.